

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 21 grudnia 2018 r.

DNR-1.720.100.2017.BZ

DECYZJA DNR-1/95/2018

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego na wniosek przedsiębiorców (...), wspólników spółki cywilnej, prowadzących działalność gospodarczą pod firmą PPHU „K i Z” s.c. w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie udzielenia ulgi w wykonaniu zaległej administracyjnej kary pieniężnej, nałożonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów DNR-1/45/2018 z 20 lipca 2018 r. na podstawie:

- 1) art. 189k § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096) odmawia rozłożenia na raty zaległej administracyjnej kary pieniężnej w wysokości 5000 zł,
- 2) art. 189i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096), w związku z art. 55 § 2, art. 62 § 1a oraz art. 62 § § 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.), postanawia zaliczyć dokonaną przez przedsiębiorców (...), wspólników spółki cywilnej, prowadzących działalność gospodarczą pod firmą PPHU „K i Z” s.c. w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 1 października 2018 r. wpłatę 1250 zł na poczet kosztów upomnienia nr 7/2018 z 11 września 2018 r. w kwocie 11,60 zł, zaległej administracyjnej kary pieniężnej nałożonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/45/2018 z 20 lipca 2018 r. w kwocie 1229,05 zł oraz

odsetek za zwłokę od zaległej administracyjnej kary pieniężnej w kwocie 9,35 zł.

UZASADNIENIE

Decyzją nr DNR-1/45/2018 z 20 lipca 2018 r., na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) nałożył na przedsiębiorców (...), wspólników spółki cywilnej, prowadzących działalność gospodarczą pod firmą PPHU „K i Z” s.c. w Piotrkowie Trybunalskim, zwanych dalej także „stronami postępowania”, karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za wprowadzenie na rynek produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa, tj. bluz „KIZ Young Fashion” i bluz dziewczęcych „KIZ” oraz zobowiązał strony postępowania do uiszczenia powyższej kwoty w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się ww. decyzji. Decyzję Prezesa UOKiK nr DNR-1/45/2018 z 20 lipca 2018 r. doręczono stronom postępowania 30 lipca 2018 r. Strony postępowania nie zwróciły się do Prezesa UOKiK z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, w związku z czym ww. rozstrzygnięcie stało się ostateczne 14 sierpnia 2018 r., a termin na zapłatę kary pieniężnej upłynął 27 sierpnia 2018 r.

Mając na uwadze, że na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie wpłynęła należność wynikająca z przedmiotowej decyzji, w dniu 11 września 2018 r. Prezes UOKiK skierował do stron postępowania upomnienie nr 7/2018, w którym wezwał je, w terminie 7 dni od dnia odebrania upomnienia, do uregulowania następujących należności:

- 1) kary pieniężnej w wysokości 5000 zł,
- 2) odsetek za zwłokę od zaległej kary pieniężnej w wysokości 15 zł,
- 3) kosztów upomnienia w wysokości 11,60 zł,

pod rygorem wszczęcia – po upływie tego terminu – postępowania egzekucyjnego.

Upomnienie zostało stronom postępowania doręczone w dniu 21 września 2018 r.

W dniu 1 października 2018 r. wpłynął do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniosek stron postępowania, w którym zwróciły się z prośbą o wstrzymanie czynności egzekucyjnych i rozłożenie na cztery równe raty zaległej administracyjnej kary pieniężnej. Swoją prośbę strony postępowania umotywowały problemami finansowymi wynikającymi z nasilającego się zastoju sprzedażowego. Jednocześnie, w dniu 1 października 2018 r. strony postępowania dokonały wpłaty na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty w wysokości 1250 zł.

W związku z nieprzedstawieniem przez strony postępowania jakichkolwiek dowodów potwierdzających trudną sytuację finansową, pismem z dnia 25 października 2018 r. Prezes UOKiK wezwał je do uzupełnienia wniosku poprzez wykazanie ważnego interesu wnioskodawców w rozłożeniu na raty zaległej administracyjnej kary pieniężnej, w tym wyjaśnienia, w jaki sposób jednorazowa zapłata nałożonej decyzją nr DNR-1/45/2018 z 20 lipca 2018 r. kary pieniężnej może wpłynąć na ich działalność oraz opisanie ewentualnego wpływu ze wskazaniem wartości liczbowych i uwzględnieniem stanu faktycznego na moment udzielania odpowiedzi oraz przedstawienia stosowanych dokumentów na potwierdzenie przedstawionych okoliczności. W powyższym piśmie Prezes UOKiK powiadomił strony postępowania o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych w sprawie dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie.

Pismo z dnia 25 października 2018 r. zostało stronom postępowania doręczone w dniu 31 października 2018 r.

Powyższy wniosek nie został uzupełniony. Strony postępowania nie skorzystały ponadto z praw przysługujących im na podstawie art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził:

Zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), w zakresie nieuregulowanym ustawą do postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie z art. 189i § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096), dalej jako: Kodeks postępowania administracyjnego, zaległą administracyjną karą pieniężną jest kara niezapłacona w terminie. Na podstawie art. 189i § 2 ww. ustawy, od zaległej administracyjnej kary pieniężnej nalicza się odsetki za zwłokę w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych.

Zgodnie z art. 189k § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ administracji publicznej, który nałożył administracyjną karę pieniężną, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej m.in. przez odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty.

Przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego nie precyzują, w jakich okolicznościach dopuszczalne jest udzielenie ulg w wykonaniu administracyjnej kary

pieniężnej przez odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty, posługując się ogólną przesłanką ważnego interesu publicznego lub ważnego interesu strony. Należy zwrócić uwagę, iż przesłanka ta jest analogiczna do ważnego interesu podatnika, będącego podstawą rozkładania na raty podatku lub zaległości podatkowej na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800 z późn. zm.), dalej jako: „OrdPU”. Z uwagi na fakt, iż art. 189k § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego wzorowany jest na przepisach art. 67a–67b OrdPU, zasadne jest odniesienie pojęcia ważnego interesu strony do dorobku judykatury i doktryny w odniesieniu do pojęcia ważnego interesu podatnika jako przesłanki udzielenia ulgi w spłacie zobowiązania podatkowego.

"Ważny interes podatnika" jest przesłanką związaną bezpośrednio z sytuacją konkretnego podatnika. Podejmowane przez orzecznictwo sądowe próby zdefiniowania pojęcia „ważny interes podatnika” ograniczają się do wskazania przesłanek, które w realiach konkretnej sprawy stanowią bądź nie stanowią o ważnym interesie podatnika. Do przesłanek tych z reguły zalicza się: dramatyczną sytuację materialną i realne zagrożenie dla egzystencji podatnika (*vide* wyrok NSA z dnia 27 września 1991r., SA/Wr 817/91, wyrok WSA w Łodzi z dnia 11 października 2005r, I SA/Łd 883/2005). Ważny interes podatnika, o którym mowa w art. 67a § 1 OrdPU to sytuacja, gdy z powodu nadzwyczajnych, losowych przypadków podatnik nie jest w stanie uregulować zaległości podatkowych. Będzie to, m.in. utrata losowa majątku, nagła utrata możliwości zarobkowania, nieporadność życiowa związana z nagłym pogorszeniem się zdrowia podatnika; będzie to więc wyjątkowa sytuacja, w której podatnik znajduje się i to niezależnie od świadomej swej woli (*vide* wyrok WSA w Gdańsku z 5.10.2016 r., I SA/Gd 468/16, Legalis). Ponadto podkreśla się, iż niepowodzenia w działalności gospodarczej, nieuczciwość kontrahentów lub współnika oraz brak doświadczenia w prowadzeniu działalności gospodarczej nie stanowią podstawy do umorzenia zaległości podatkowej. Ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej nie powinno być przenoszone na budżet państwa (*vide* wyrok WSA w Olsztynie z dnia 31 stycznia 2008r., I SA/Ol 593/2007, podobnie NSA w wyroku z dnia 8 listopada 1995r., SA/Sz 1044/95), a udzielanie ulg, o których mowa w art. 67 §1 ustawy - Ordynacja podatkowa, zasadniczo uzależnione jest od wystąpienia czynników, na które podatnik nie ma wpływu (*vide* wyrok NSA – Ośrodek Zamiejscowy w Katowicach z dnia 7 listopada 2000r., I SA/Ka 1188/99). Skoro ocena „ważnego interesu podatnika” ma być dokonana w oparciu o obiektywne kryteria, to subiektywne przeświadczenie podatnika o istnieniu ważnego interesu nie może o tym decydować” (*vide* wyrok NSA z dnia 7 marca 2001 r., sygn. akt SA/ Sz 2125/99, wyrok NSA z dnia 14 września 2001 r., sygn. akt III SA 1590/00). Sytuacja uzasadniająca przyznanie ulgi w płatności zaległości podatkowej nie może być

natomiast spowodowana działaniami podatnika. Chodzi bowiem o czynniki niezależne od sposobu postępowania wnioskodawcy. Tak stawiane wymogi są podyktowane tym, że ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych stanowią odstępstwo od konstytucyjnej zasady powszechności ponoszenia danin publicznych, która została sformułowana w art. 84 Konstytucji RP. Należy mieć przy tym na względzie, że uzyskanie ulgi w spłacie należności w istocie zawsze leży w interesie podatnika, prowadząc do zmniejszenia jego obciążeń podatkowych. Jednakże interes ten nie jest równoznaczny z przesłanką "ważnego interesu podatnika", o jakiej mowa w art. 67a § 1 OrdPU. Ustawodawca określił ten interes przymiotnikiem "ważny", co podkreśla jego doniosłość. Nie jest przy tym wystarczające subiektywne przeświadczenie strony, iż taki właśnie jest jej interes w uzyskaniu ulgi, jeżeli obiektywnie istniejące okoliczności faktyczne tego nie potwierdzają.

Z kolei przesłanka "interesu publicznego" to dyrektywa postępowania nakazująca mieć na uwadze respektowanie wartości wspólnych dla całego społeczeństwa, takich jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie obywateli do organów władzy, sprawność działania aparatu państwowego, korekta błędnych decyzji. Przy ocenie wystąpienia tej przesłanki należy również uwzględnić zasadność obciążenia państwa, a w rezultacie całego społeczeństwa, kosztami udzielonej w ten sposób pomocy. "Interes publiczny" to także sytuacja, gdy zapłata zaległości podatkowej spowoduje konieczność sięgania przez podatnika do środków pomocy państwa, gdyż nie będzie w stanie zaspokoić swoich potrzeb materialnych (*vide* wyrok NSA z 12 lutego 2003 r., sygn. akt III SA 1838/01).

W świetle orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, rozłożenie zapłaty podatku na raty opiera się na uznaniu administracyjnym. Oznacza to, iż nawet stwierdzenie przez organ, że w danej sprawie występują okoliczności świadczące o spełnieniu określonych przepisami przesłanek może, lecz nie musi, prowadzić do rozstrzygnięcia pozytywnego dla wnioskodawcy. Zaznaczyć przy tym należy, że zastosowanie tej instytucji prawa administracyjnego możliwe jest dopiero w sytuacji, gdy zostanie stwierdzone istnienie przesłanek, od których wystąpienia przepis prawa uzależnia podjęcie rozstrzygnięcia korzystnego dla strony. Korzystając z uznania administracyjnego organ wydający decyzję dokonuje wyboru rozstrzygnięcia i może, mimo istnienia przesłanek, odmówić uwzględnienia wniosku strony. Przyznana jednakże organom swoboda w rozstrzyganiu spraw w powyższym zakresie nie oznacza dowolności. Organ, mając pozostawiony wybór takiego lub innego rozstrzygnięcia, ma zawsze obowiązek wszechstronnego wytłumaczenia się w uzasadnieniu decyzji, dlaczego podjął właśnie takie, a nie inne rozstrzygnięcie. Natomiast stwierdzenie braku przesłanek ważnego interesu podatnika lub interesu publicznego zawsze skutkować musi

odmową uwzględnienia wniosku o udzielenie ulgi. W takim przypadku organ nie ma możliwości wyboru między rozstrzygnięciem pozytywnym i negatywnym dla strony.

Ponadto kwestię przyznania ulgi w zapłacie należności podatkowych należy rozpatrywać nie tylko w kontekście aktualnej sytuacji finansowej podatnika, ale także z uwzględnieniem przyczyn doprowadzenia do ich istnienia. Nie bez znaczenia pozostają bowiem okoliczności związane z powstaniem przedmiotowej zaległości, które są jednymi z najistotniejszych z punktu widzenia omawianej ulgi (*vide* wyrok NSA z 26 lipca 2011 r., sygn. II FSK 426/10).

W niniejszej sprawie powstała zaległość podatkowa jest konsekwencją nałożenia na strony postępowania kary pieniężnej za wprowadzenie na rynek produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Należy podkreślić, że na przedsiębiorcach jako profesjonalnych uczestnikach rynku ciąży obowiązek przestrzegania przepisów prawa, co oznacza, że powinni mieć świadomość, jakie ciążą na nich obowiązki, a konsumenci mają prawo oczekiwać, iż udostępnione przez nich na rynku produkty będą spełniały stosowne wymagania. Zauważyć należy, iż zawodowy charakter prowadzonej przez przedsiębiorców działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do ich wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Strony postępowania powinny zatem dołożyć należytej staranności, aby zapoznać się z obowiązującymi regulacjami prawnymi dotyczącymi wymagań, jakie mają spełniać produkty wprowadzane przez nie na rynku oraz obowiązków, jakich jako producenci mają dopełnić.

Strony postępowania są przedsiębiorcami, natomiast działalność gospodarcza jest działalnością profesjonalną wykonywaną na własny rachunek i ryzyko. Każdy przedsiębiorca, jako profesjonalista w swojej dziedzinie, powinien podejmować decyzje związane z prowadzoną działalnością gospodarczą w sposób przemyślany i zgodny z prawem, a więc także strony postępowania powinny być świadome, że nieprzestrzeganie przepisów prawa, tj. wprowadzanie na rynek produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa, może pociągać za sobą określone konsekwencje prawne, np. konieczność zapłacenia kar pieniężnych. Działalność gospodarcza jest działalnością opartą na zasadzie ryzyka, ma charakter zarobkowy i w takim celu została podjęta. Powstałe w wyniku prowadzonej działalności negatywne konsekwencje finansowe, nie zwalniają stron z odpowiedzialności za powstałe zobowiązania. Negatywne skutki działalności gospodarczej, choć jeśli nawet mają charakter okoliczności obiektywnie istniejących, nie są okolicznościami, na które strony postępowania nie miały wpływu. Mieszczą się one bowiem w sferze działań objętych ryzykiem gospodarczym. Skutków tego ryzyka, nie można przerzucać bezpośrednio na Skarb Państwa, a pośrednio na

całe społeczeństwo (*vide* wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 21 maja 2008 r. sygn. akt I SA/Gd 645/07). Powyższe oznacza, iż decydujący się na prowadzenie działalności gospodarczej przedsiębiorca nie może opierać swojej strategii gospodarczej na założeniu, iż działalność ta będzie realizowana bez zakłóceń ze strony uwarunkowań gospodarczych. Przedsiębiorca ponosi zarówno ujemne konsekwencje rynkowych niepowodzeń (straty), jak i korzystne skutki zarobkowej aktywności (zyski). W warunkach gospodarczych opartych na zasadzie samodzielności i samofinansowania strony postępowania winne realizować obowiązki związane z zapłatą wymierzonych im w drodze decyzji kar pieniężnych, dotrzymywać terminów ich płatności i zabezpieczyć środki umożliwiające jej efektywne gospodarowanie. Obowiązkiem każdego przedsiębiorcy jest zabezpieczenie środków finansowych na ich uregulowanie.

W wyroku z 9 sierpnia 2018 r., sygn. I SA/Po 447/18, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu wskazał, że *instytucję rozłożenia zaległości podatkowych na raty można stosować wyjątkowo, gdyż nie służy ona jako powszechny środek przewycięzania trudności finansowych. Wydanie decyzji o rozłożeniu na raty zapłaty powstałej zaległości podatkowej bez szczególnie uzasadnionych powodów, stanowiłoby naruszenie zasady sprawiedliwości społecznej, gdyż stawiałoby to stronę w uprzywilejowanej pozycji w stosunku do innych podatników, którzy również zobowiązani są do ponoszenia ciężarów podatkowych. Stałoby to również w sprzeczności z interesem fiskalnym Skarbu Państwa, który jest zainteresowany terminowymi, w pełnej wysokości wpływami należności podatkowych. Postępowanie w sprawie udzielenia ulg podatkowych jest na gruncie procedury podatkowej postępowaniem szczególnym, bo inicjowanym przez stronę. Fakt, że postępowanie wszczynane jest na wniosek powoduje, iż to na stronę w znacznym stopniu przekłada się udowodnienie okoliczności, którymi motywuje ona swój wniosek. To podatnik powinien starać się wykazać wszelkie okoliczności przemawiające za uwzględnieniem jego żądania.*

Zatem w sprawach o udzielenie ulgi szczególnie istotne jest współdziałanie strony z organem, gdyż w interesie strony jest wykazanie istnienia przesłanek do przyznania ulgi, a co ważniejsze, to strona najczęściej, a nie organ, ma wiedzę o swojej sytuacji materialnej, rodzinnej i osobistej oraz o przeszkodach w spłacie należności. Ponadto, organ ten jest związany wnioskiem strony w tym sensie, że nie może udzielić ulgi innej niż ta, o którą wnosi strona (*vide* wyrok NSA z 5 czerwca 2013 r. sygn. akt II FSK 2130/11).

Wobec tego, że przedsiębiorcy (...), wspólnicy spółki cywilnej, prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU „K i Z” s.c. w Piotrkowie Trybunalskim nie uzupełnili złożonego wniosku w wymaganym przez Prezesa UOKiK zakresie, niemożliwa stała się ocena ich sytuacji majątkowej, finansowej i

ekonomicznej, a w konsekwencji zbadanie, czy istnieje ważny interes wnioskodawców. Powyższa okoliczność uniemożliwiła w konsekwencji stwierdzenie przesłanki ważnego interesu stron z art. 189k § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, uzasadniającej rozłożenie na raty zaległej administracyjnej kary pieniężnej.

Ponadto Prezes UOKiK nie dopatrywał się istnienia ważnego interesu publicznego w udzieleniu stronom postępowania ulgi polegającej na rozłożeniu na raty zaległej administracyjnej kary pieniężnej i uznał, że w realiach niniejszej sprawy korzystniejsze z punktu widzenia interesu publicznego jest dochodzenie należności niż zastosowanie ulgi w jej spłacie. Strony postępowania nie wykazały, że jednorazowa zapłata należności z tytułu nałożonej na nie kary pieniężnej spowoduje, iż nie będą one w stanie dalej prowadzić działalności gospodarczej. Wręcz przeciwnie, interes publiczny przemawia w omawianym przypadku za nieudzieleniem wnioskowanej ulgi, zważywszy, że środki pochodzące z administracyjnych kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa, a przez to służą całemu społeczeństwu.

Z uwagi na fakt, iż przesłanka ważnego interesu wnioskodawców i ważnego interesu publicznego jako ewentualnych podstaw do rozłożenia zaległej administracyjnej kary pieniężnej na raty nie została spełniona, Prezes UOKiK uznał, iż w pełni uzasadniona jest odmowa udzielenia stronom postępowania wnioskowanej przez nie ulgi polegającej na rozłożeniu na raty zaległej administracyjnej kary pieniężnej, nałożonej na nie decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/45/2018 z 20 lipca 2018 r.

Jednocześnie, zgodnie z art. 189k § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, właściwy organ, na wniosek strony prowadzącej działalność gospodarczą, może udzielać określonych w § 1 ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej, które:

- 1) nie stanowią pomocy publicznej;
- 2) stanowią pomoc de minimis albo pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie - w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis;
- 3) stanowią pomoc publiczną:
 - a) mającą na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi,
 - b) mającą na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce,
 - c) zgodną z zasadami rynku wewnętrznego Unii Europejskiej, której dopuszczalność została określona przez właściwe organy Unii Europejskiej, udzielaną na przeznaczenie inne niż wymienione w lit. a i b.

Z uwagi na nieprzekazanie przez strony postępowania wskazanych przez Prezesa UOKiK w piśmie z 25 października 2018 r. dowodów dotyczących pomocy publicznej w celu zbadania, czy kwalifikują się one do udzielenia tej pomocy, organ nadzoru nie rozpatrywał niniejszego wniosku pod kątem art. 189k § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego

Zgodnie z art. 62 § 1a OrdPU, jeżeli na podatniku ciąży ciężar kosztów doręzonego upomnienia, dokonaną wpłatę zalicza się w pierwszej kolejności na poczet tych kosztów. Z uzasadnienia do dokonanej w 2016 r. nowelizacji ustawy OrdPU wynika bowiem, iż „zgodnie z art. 115 § 1 ustawy z 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2018 r. poz. 1314, 1356, 1499 i 1629), dopiero po wszczęciu egzekucji zaspokojenie kosztów upomnienia następuje w pierwszej kolejności. W takim przypadku przepisy art. 115 § 1 ww. ustawy mają charakter *lex specialis* w stosunku do przepisów art. 55 i art. 62 OrdPU. Obecne rozwiązanie polegające na konieczności egzekwowania samych kosztów upomnienia jest uciążliwe dla podatnika i nieekonomiczne. Wszczęcie postępowania egzekucyjnego na same koszty upomnienia generuje dalsze koszty egzekucyjne, dlatego właściwsze jest zaspokajanie tych kosztów wraz z wpłatą na należność główną. Wobec tego proponuje się wprowadzenie obowiązku zaliczania przez organy podatkowe dokonanej wpłaty w pierwszej kolejności na poczet kosztów doręzonego upomnienia (art. 62 § 2 Ordynacji podatkowej). Proponowana zmiana rozwiąże techniczno-rachunkowy problem zaspokajania kosztów upomnienia z dokonanej przez podatnika wpłaty i jednocześnie zlikwiduje problem konieczności egzekwowania samych kosztów upomnienia. Nowe rozwiązanie, z uwagi na postanowienia art. 115 § 1 pkt 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, będzie miało zastosowanie tylko w przypadku dokonania wpłaty przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego”. W związku z powyższym, z uwagi na fakt, iż na stronach postępowania ciąży ciężar kosztów doręczenia upomnienia nr 7/2018 z 11 września 2018 r. w wysokości 11,60 zł, Prezes UOKiK postanowił zaliczyć dokonaną przez przedsiębiorców wpłatę w pierwszej kolejności na poczet ww. kosztów.

Zgodnie z art. 189i § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, od zaległej administracyjnej kary pieniężnej nalicza się odsetki za zwłokę w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

Na gruncie OrdPU została uregulowana konieczność proporcjonalnego zaliczenia wpłat na poczet zaległości podatkowej oraz odsetek za zwłokę. Stosownie do dyspozycji art. 55§ 2 ww. ustawy, jeżeli dokonana wpłata nie pokrywa kwoty zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę, wpłatę tę zalicza się proporcjonalnie na poczet kwoty zaległości podatkowej oraz kwoty odsetek za zwłokę w stosunku, w jakim, w dniu wpłaty, pozostaje

kwota zaległości podatkowej do kwoty odsetek za zwłokę. Na podstawie art. 62 § 4 OrdPU, w sprawie zaliczenia wpłaty na poczet zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę oraz kosztów upomnienia wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie, z zastrzeżeniem § 4a.

Kwota odsetek za zwłokę od zaległej administracyjnej kary pieniężnej w wysokości 5 000 zł w dniu dokonania wpłaty, tj. 1 października 2018 r. wynosiła 38 zł i obejmowała okres od dnia 28 sierpnia 2018 r. do dnia 1 października 2018 r.

W związku z powyższym Prezes UOKiK postanowił zaliczyć dokonaną przez przedsiębiorców (...), wspólników spółki cywilnej, prowadzących działalność gospodarczą pod firmą PPHU „K i Z” s.c. w Piotrkowie Trybunalskim dnia 1 października 2018 r. wpłatę 1250 zł na poczet kosztów upomnienia nr 7/2018 z 11 września 2018 r. w kwocie 11,60 zł, zaległej administracyjnej kary pieniężnej nałożonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/45/2018 z 20 lipca 2018 r. w kwocie 1229,05 zł oraz odsetek za zwłokę od zaległej administracyjnej kary pieniężnej w kwocie 9,35 zł.

Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK określa, że **przedsiębiorcy (...), wspólnicy spółki cywilnej, prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU „K i Z” s.c. w Piotrkowie Trybunalskim zobowiązani są do uiszczenia zaległej administracyjnej kary pieniężnej w kwocie 3770,95 zł oraz odsetek za zwłokę od zaległej administracyjnej kary pieniężnej w kwocie 28,65 zł.** Na kwotę odsetek składa się kwota 38 zł, naliczona od zaległej administracyjnej kary pieniężnej w wysokości 5 000 zł od dnia 28 sierpnia 2018 r. do dnia 1 października 2018 r., od której odjęta została kwota 9,35 zł.

Stawka odsetek za zwłokę od zaległej kary pieniężnej, według której należy obliczyć dalsze odsetki, wynosi 8% w stosunku rocznym, zgodnie z obwieszczeniem Ministra Finansów z dnia 4 stycznia 2016 r. w sprawie stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych, obniżonej stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych oraz podwyższonej stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych (M.P. poz. 20). Jednocześnie informuję, iż zgodnie z § 10 pkt 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 sierpnia 2005 r. w sprawie naliczania odsetek za zwłokę oraz opłaty prolongacyjnej, a także zakresu informacji, które muszą być zawarte w rachunkach (Dz. U. poz. 1373, z późn. zm.) jeżeli decyzja odmawiająca odroczenia terminu płatności lub rozłożenia na raty zapłaty podatku albo odmawiająca odroczenia lub rozłożenia na raty zapłaty zaległości podatkowej została doręczona podatnikowi po upływie dwóch miesięcy od dnia wniesienia podania, dalsze odsetki za zwłokę są naliczane z wyłączeniem okresu od dnia następującego po dniu wniesienia podania do dnia doręczenia tej decyzji, włącznie z tym dniem.

Pouczenie:

- 1) Na podstawie art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096), w związku z art. 26 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), strona postępowania może w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
- 2) Na podstawie art. 141 § 2 oraz art. 127 § 3 w związku z art. 144 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096), w związku z art. 26 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), strona postępowania może w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie pkt 2 sentencji decyzji.
- 3) Na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 w związku z art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, 1467 i 1629), strona postępowania może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, bez skorzystania z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
- 4) W przypadku skorzystania z uprawnienia wskazanego w pkt 3 niniejszego pouczenia i zakwestionowania rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 sentencji decyzji, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 2 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r. poz. 2193, z późn. zm.), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stały, który wynosi 200 zł. W przypadku zakwestionowania rozstrzygnięcia zawartego w pkt 2 sentencji decyzji, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania

wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- a) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna wynosi do 10 000 zł – 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - b) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - c) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1500 zł.
- 5) Zgodnie z § 5 tego rozporządzenia, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.
 - 6) Na podstawie art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, art. 245 § 1 i art. 246 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, 1467 i 1629), stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.
 - 7) Na podstawie art. 127a § 1 i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096), w trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona postępowania może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
DYREKTOR
Departamentu Nadzoru Rynku
Anna Mazurak